

VIVA the FIFA ? ?

De ontmoeting.

Ik zat in het vliegtuig naar Dubai.

Alleen, want mijn vrouw was al een paar dagen eerder gegaan, want ze wilde met mijn zoon naar dat nieuwe museum in Qatar.

Businessclass. Niet omdat ik dat zo goed kan betalen, maar simpel doordat mijn zoon werkt bij Emirates, de nationale luchtvaartmaatschappij van Dubai. Dit kon nadat wij bij het gemeentehuis in Drachten een bewijs hadden gehaald dat wij zijn ouders zijn. Zodoende mogen we voor een habbekrats vliegen.

Ik besloot een biertje te drinken aan de bar, die de grote Airbussen hebben. Je weet wel, die vliegtuigen waar meer passagiers ingaan dan er gemiddeld bij een thuiswedstrijd van Jong Ajax komen.

Zo'n bar aan boord is een subliem idee, want je kunt netwerken op 10.000 meter hoogte en mensen ontmoeten die interessant zijn. Vergelijk het maar met 'smirten' (een samenvoeging van smoken en flirten), zoals de Engelsen het buiten een sigaretje roken noemen. Je praat met mensen die je anders niet zou ontmoeten.

Ik kwam in gesprek met een Engelsman, een heel bekende voetballer, en vaste gast in de societyrubrieken van de roddelpers in de hele wereld. Gaat het niet over hem, dan wel over zijn vrouw. Met een beetje nadenken weet je wel wie ik bedoel.

Later in het verhaal lees je wel of je vermoeden juist is.

Heel bijzonder, want wereldsterren mijden in het algemeen toevallige passanten. Misschien was er contact omdat je in zo'n vliegtuig geen kant uit kunt en ook beroemde mensen de zes uur, die de vlucht duurt, toch moeten uitzitten.

Of misschien kwamen we in gesprek omdat ik er uit zie zoals ik er uitzie.

Ik dwong mezelf niet over voetballen te praten.

Maar waar spreken mannen dan over? Vrouwen dus.

Nou, die had je aan boord in alle soorten. Alleen aan stewardessen waren er al 27 nationaliteiten; rode en blonde, dikke en dunne. Doordat ze de bar passeren op weg naar hun pantry hadden we genoeg gesprekstof.

Ik was wel nieuwsgierig naar waar hij bij een vrouw als eerste naar keek. Een kapper kijkt als eerste naar de haardracht, een tandarts naar het gebit. Maar deze beroemde voetballer?

Hij was gefascineerd door de kapsels, vertelde hij. Dus dat was de reden dat hij zo vaak van *look* wisselde, en tegelijk ook voer voor psychologen was.

Opvallend was ook hoe vaak hij werd aangestaard door andere passagiers met een blik van 'is hij het of is hij het niet?'. Slechts een enkeling wilde zich met ons gesprek bemoeien. Maar mijn opmerking: „Haal een briefje bij de purser, dan kun je spreektijd aanvragen. Dat heb ik ook moeten doen”, hielp in alle gevallen.

Na drie biertjes kwamen we toch bij het onderwerp voetbal, al wil ik wel gezegd hebben dat niet ik er over begon. Want na een tijdje vroeg hij: „Weet je eigenlijk wel wie ik ben?” Kennelijk vond hij het vreemd dat hij met iemand praatte die net deed of hij niet die wereldbekende voetballer was.

Vanzelfsprekend kom je dan ook bij de rotzooi die het bestuurlijk nu is bij de FIFA.

Doordat ik zijn relaas meteen na aankomst in Dubai heb opgeschreven kan ik jou nu ook vertellen hoe hij hier tegen aan keek:

„Ik heb natuurlijk alles aan voetbal te danken. Maar toch knaagt er iets in mij dat ik door het grote geld dat het voetbal is gaan regeren onderdeel ben van een wereld van list, bedrog en corruptie. Ik vlieg nu lekker gratis eerste klas omdat ik een etalagepop voor de luchtvaartmaatschappij ben. Maar in de kern is het voetbal verrot en ben ik niet in staat dat te veranderen terwijl ik zo graag wil dat het voetbal weer wordt wat het kan en moet zijn. En dat is speelplezier voor de spelers, clubgevoel voor de supporters en kijkplezier voor de toeschouwers en de tv-kijkers.”

Na ons vierde biertje spraken we af dat ik de volgende dag bij hem langs zou komen in Burj Al Arab.

Want hij logeerde natuurlijk in het beste van het beste. De goedkoopste kamer kost daar al meer dan 2000 dollar per nacht.

Toen we landden besepte ik dat ik een heel bijzondere vlucht had meegemaakt en hij misschien ook wel want zijn laatste woorden waren:

„Je leek wel een oude buurman van me uit de tijd dat niemand me nog kende, gewoon een gesprek voeren. Bedankt.”

Tweede ontmoeting.

Ik had goed nagedacht.

De macht om het grote publiek te bespelen ligt niet bij de uitvoerders, maar bij de sterren.

Denk maar aan Johan Crujff en Ajax.

Hun visies worden in de wereldpers uitgedragen en als een lawine eenmaal op gang is gebracht dan kun je hem niet meer stoppen.

Hij luisterde aandachtig en was het met me eens, maar volledig terecht zei hij:

„Maar dan moeten we onze boodschap ook kunnen onderbouwen met een oplossing voor wat wij als de grootste bedreiging zien. En hoe we dat willen veranderen?”

Wij waren het eens dat alles staat of valt met het functioneren van de FIFA, of kan ik beter zeggen het fucktioneren?

Ik vertelde hem wat ik had bedacht.

Hij gaf me de high five. *„De moeite van het onderzoeken waard”*, voegde hij toe.

Meer dan een uur spraken we over de details en wat zijn rol, als alom gerespecteerde vedette, kon zijn.

Samen met onze dames hadden we daarna een meer dan voortreffelijke lunch in één van de restaurants van het hotel, met het mooiste uitzicht van en over de stad.

De bespreking.

Ik weet eigenlijk niet eens of ik het ook had verwacht maar drie dagen later belde hij mij en zei;

„We kunnen aan het werk. Ik heb vijf maatjes gevonden. Ze worden vandaag door Emirates ingevlogen en dus zie ik je graag morgen om 11 uur hier in het hotel.”

Toen ik zijn suite binnenstapte was ik stomverbaasd wie daar zaten:

Zlatan Ibrahimovic van Paris Saint German.
Mesut Özil en Peter Cech, beiden van Arsenal.
Sergio Ramos van Real Madrid.
En natuurlijk David zelf.

Was het toeval dat het allemaal spelers waren van verenigingen die door Emirates worden gesponsord?

Ik heb het niet gevraagd, want sommige dingen moet je niet vragen.

En dan te bedenken dat Inter Milan, HSV, Benfica en Olympiakos Piraeus ook nog met hun shirtreclame spelen. Wat een geld en wat een invloed?

Je weet nooit wat er in hoofden van bazen omgaat. Maar zouden juist deze voetballers hier zitten vanwege het feit dat Emirates in november 2014 bekend maakte te stoppen als één van de hoofdsponsors van de FIFA?

Helaas voor mij geen Nederlander hadden ze samen besloten. De enige die in aanmerking kwam was Louis van Gaal, maar die vonden ze te eigengereid.

Een foto van hun vijven samen zou op alle sportpagina's komen te staan. En waarom ze bij elkaar waren gekomen, zou in elk nieuwsprogramma op de tv worden besproken.

We werden het al snel eens dat onze belangrijkste missie was om bovenaan te beginnen.

De nieuwe voorzitter van de FIFA moet iemand zijn die:

- niet alleen een voetbalhart heeft, maar ook een beetje verstand van het spel en de krachten die er spelen
- financieel onafhankelijk is
- leiding kan geven

- vooral niet corrupt is

Vele namen passeerden. Maar allemaal hadden zij een verleden als bobo en dus een onderdeel van... Bewust of onbewust hadden ze de huidige toestand geaccepteerd of in elk geval hun ogen ervoor gesloten.

Gaande het gesprek kwamen we samen steeds meer tot de conclusie om niet te opteren voor de FIFA, maar voor de UEFA.

Temeer daar het geld voor voetbal in Europa wordt verdiend. De mensen kijken wereldwijd naar Europese wedstrijden. UEFA zou zelfstandig zijn broek kunnen ophouden, de andere continenten niet of nauwelijks.

De FIFA was zo verziekt dat het ons onmogelijk leek in een korte tijd alle rotte plekken eruit te snijden.

Het leek een zinloze missie te worden. Na drie uur en ten minste honderd namen besloten we een lunchpauze in te lassen. Ieder op zijn eigen kamer. Lekker even het hoofd leeg maken.

Van de receptie mocht ik mijn break genieten in één van hun suites. Zoiets had ik nog nooit gezien...

Ik zou bijna mezelf kandidaat gesteld hebben, want als je als voetbalbobo altijd in dit soort optrekjes mag verblijven, met ook nog een overdreven dagvergoeding, is het toch wel heel verleidelijk om voor sommige dingen je ogen te sluiten.

Maar op het eveneens overdreven luxe balkon, met heel Dubai aan mijn voeten en nagenietend van een biertje en een Caballero, kreeg ik tijdens mijn kleine slaapje een brainwave.

Ik voelde me de vorst van Dubai, want ik dacht wat je bedenkt is ook altijd mogelijk.

Ik ken iemand die aan alle voorwaarden voldoet.

Toen we weer bij elkaar kwamen:

Vijf voetballers met een gezamenlijke marktwaarde van een half miljard en ik, die toevallig met één van hen een biertje had gedronken, en die als voetballer niet verder was gekomen dan D2 van vv Hoogezand, vertelde ik mijn droom.

Het was verbazingwekkend hoe snel ze het me eens waren. Waarschijnlijk omdat ze hun hele leven op het voetbalveld al verteld was door dominante coaches hoe ze het moesten doen. Dat voerden zij dan uit, natuurlijk met inbreng van hun talent om op het juiste moment te doen wat instinct hun dicteerde. Dat maakte hen zo uniek.

Het besluit.

We besloten er een nachtje over te slapen en de volgende morgen een definitief besluit te nemen.

Zij, die vijf grote voetbalnamen, hadden dan de tijd om nog na te denken over de consequenties en alle tijd om de naam van mijn kandidaat op allerlei manieren te googelen en om in de database van hun sponsor alles over de persoon en zijn club te lezen.

We waren er de volgende morgen snel uit:

Jan Smit for President.

Jan is nu de voorzitter van een voetbalclub die functioneert zoals wij willen dat het voetbal zou moeten zijn: enthousiaste supporters, redelijke salarissen, een gezonde huishouding. Lees maar wat er in de database stond:

*Heracles, Almelo: Klein verzorgingsgebied. Zeer positieve uitstraling, niet alleen in de regio, maar wordt ook als zeer sympathiek door de rest van Nederland gezien. En omdat de gunfactor in Nederland belangrijk is, is het een kandidaat voor shirtsponsoring.
Als de vliegtuigbezetting in Nederland terugloopt nader bestuderen.*

En Jan Smit heeft, als deurwaarder, de eed afgelegd nooit corrupt te zijn. Een dubbele bonuspunt.

Nawoord 1.

De komende paar maanden zullen we zien of die vijf wereldvoetballers net zo goed in hun lobbywerk zijn als dat ze kunnen voetballen.

Nawoord 2.

Wij – dat ben ik én de meeste van mijn lezers – wensen Jan veel wijsheid om de opvolging in zijn clubje Heracles nu al te overdenken. Er zijn voorbeelden dat zoiets niet goed geregeld was..

Voor mijn lezers:

Louis bedankt voor de schrijftechnische tips, Sytze voor het website gedeelte en Jan Smit omdat je de inspiratie bracht.

Wil je dat je vrienden het ook lezen meld het op je facebookpagina:

.....verhaaltje gelezen op <http://www.lekkerevenlezen.nl/> gaat over voetbal en het functioneren van de FIFA.

Wil je reageren? Dat kan hier: <http://www.lekkerevenlezen.nl/index2.php>